

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р4 г 6/2025
01.10.2025. године
Београд

Врховни суд, судија Владислава Милићевић, одређена Годишњим распоредом послова у суду у смислу члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Лепојко Митровић, адвокат из ..., одлучујући о приговору ради убрзања поступка, након спроведеног испитног поступка, донео је дана 01.10.2025.године,

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, приговор предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Лепојко Митровић, адвокат из ... за убрзавање поступка у предмету Врховног суда Рев 6618/24.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач је, преко пуномоћника, поднео Врховном суду 12.08.2025. године, приговор ради убрзавања поступка у предмету Врховног суда Рев 6618/24, у ком је навео да је 27.12.2023. године изјавио ревизију против пресуде Вишег суда у Београду Гж 29610/21 од 26.10.2023. године којом је усвојена жалба тужене и преиначена пресуда Првог основног суда у Београду П 42622/20 од 21.04.2021. године и одбијен тужбени захтев тужиоца-овде предлагача. Предложио је да се утврди да је у поступку који се води пред Врховним судом Рев 6618/24 повређено право предлагача на суђење у разумном року и одреди мера ради делотворног убрзања и одлучивања у поступку. Трошкове поступка је тражио и определио.

Одлучујући о приговору, на основу чланова 7. 9. и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15 и 92/23), Врховни суд је оценио да је приговор неоснован.

Након спроведеног испитног поступка, на основу електронског извештаја писарнице Врховног суда утврђено је да је предлагач у својству тужиоца поднео Првом основном суду у Београду иницијални акт – тужбу дана 06.03.2018. године ради накнаде штете, да је у поновљеном поступку Први основни суд донео пресуду П 42622/20 од 21.04.2021. године којом је усвојио тужбени захтев, да је поступајући по жалби тужене Виши суда у Београду донео пресуду Гж 29610/21 од 26.10.2023. године којом је

усвоји жалбу тужене и преиначио првостепену пресуду тако што је одбио као неоснован тужбени захтев, да је по ревизији предлагача изјављеној 27.12.2023. године предмет Вишег суда у Београду Гж 29610/21, са предметом Првог основног суда у Београду П 42622/20, достављен Врховном суду дана 26.03.2024. године, да је дана 02.04.2024. године предат саветнику у припремном одељењу, а након тога дана 10.06.2024. године предат судији известиоцу.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљени суд правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ“-Међународни уговори бр. 9/03, 5/05 и 7/07, „Службени гласник РС“-Међународни уговори бр. 12/10 и 10/15), између осталог, прописано је да свако током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог органа, природа или врста предмета суђења или истраге, начина предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим и поштовање редоследа решавања предмета и законски разлози за заказивање рочишта и главног претреса и изразу одлуке.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се отклонила неизвесност, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада, чиме се обезбеђује правна сигурност странака.

Оптимално време потребно за окончање поступка је релативна категорија која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступања суда, природе захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца захтева.

Имајући у виду наведене законске одредбе, у контексту утврђених чињеница, Врховни суд је закључио да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року у предмету Врховног суда Рев 6618/24. Време трајања поступка у целини је битно мерило за примену стандарда права на суђење у разумном року. Европски суд за људска права је кроз своју праксу оквирно утврдио време трајања поступка у различитим инстанцама изражавајући мишљење да је у границама разумног рока другостепени поступак који траје до 5 година.

У конкретном случају, иницијални акт је поднет 06.03.2018.. године. Ради се о накнади штете. Предмет Вишег суда у Београду Гж 29610/21, са предметом Првог основног суда у Београду П 42622/20, је по ревизији предлагача изјављеној 27.12.2023. године достављен Врховном суду дана 26.03.2024. године.

Врховни суд налази да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року, иако се ради о потраживању накнаде штете, с обзиром на то да је поступак правноснажно окончан пред нижестепеним судовима у границама разумног рока имајући у виду да је о тужбеном захтеву одлучено у поновљеном поступку првостепеном пресудом П 42622/20 од 11.04.2021. године која је преиначена другостепеном пресудом Гж 29610/21 од 26.10.2023. године што је без сумње било у оквиру рока од 5 година (на чију дужину је утицала чињеница да је првобитно донета пресуда Првог основног суда у Београду П 3520/18 од 25.12.2018. године по жалби тужиоца укинута решењем Вишег суда у Београду Гж 4322/19 од 28.08.2020. године и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак).

Право предлагача није повређено ни у поступку пред Врховним судом, без обзира што је од дана достављања предмета овом суду 26.03.2024. године по ревизији предлагача изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 29610/21 од 26.10.2023. године до подношења приговора за убрзање поступка 12.08.2025. године прошло девет месеци имајући у виду све околности конкретног случаја (сложеност предмета и друге околности које могу утицати или су утицале на дужину трајања поступка по ванредном правном леку). Поред тога, одлука у предмету Врховног суда Рев 6618/24 је донета 27.08.2025. године, израђена је и у фази је отправљања из суда, па нема разлога за налагање процесних радњи које делотворно убрзавају поступак у смислу одредбе члана 11. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, што представља још један разлог за одлуку о неоснованости приговора предлагача.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 10. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Одлуку као у ставу другом изреке, Врховни суд је донео применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку у вези одредаба чланова 28. и 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку имајући у виду да предлагач није успео у није у спору.

С у д и ј а
Владислава Милићевић,с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења предлагач има право жалбе
Врховном суду, у року од 8 дана
од дана пријема решења.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

